

Priznanja Občine Škofja Loka za leto 2017

Naziv častni občan Občine Škofja Loka ob občinskem prazniku v letu 2017 prejme koncertni violončelist MILOŠ MLEJNIK

za izredno delovanje na glasbenem področju ter pomemben prispevek k ugledu občine v širšem družbenem prostoru.

Miloš Mlejnik je v letu 2017 dopolnil 70 let izjemno ustvarjalnega življenja. Rodil se je v Škofji Loki kot eden od dveh sinov Miloša in Alenke Mlejnik. Živel so na Mestnem trgu. Njegovo življenje je zaznamovala glasba, saj je bil oče, sicer višji bančni uslužbenec, tudi violončelist, mama je igrala klavir, teta Manja Mlejnik je bila operna pevka, stric Tone Roš pa pianist. Ljubezen do violončela je nasledil po očetu in od njega dobil tudi prve napotke, kako igrati ta instrument. Pokazal je izjemno nadarjenost, pri enajstih letih zmagal na tekmovanju *Pokaži, kaj znaš*, čez dve leti pa še na tekmovanju vseh dotedanjih zmagovalcev. Vpisal se je na Srednjo glasbeno šolo v Ljubljani, zatem na Akademijo za glasbo. Leta 1970 je diplomiral v razredu prof. Otona Bajdeta, pri katerem je končal tudi podiplomski študij. Zaradi nadarjenosti ga je profesor poslal na največje tekmovanje mladih glasbenikov v takratni Jugoslaviji; po dveh zmagah je prejel štipendijo za študij v Nemčiji. Znanje je izpopolnjeval pri treh slavnih mojstrih violončela – Siegfriedu Palmu na Visoki glasbeni šoli v Kölnu, italijanskem čelistu Enricu Mainardiju in francoskem mojstru Andreju Navarri.

V letih 1977–1990 je bil solist orkestra Slovenske filharmonije. Od leta 1979 je profesor mojstrskega razreda na Akademiji za glasbo, od 1990 pa tudi profesor na Deželnem konservatoriju v Celovcu. Pedagoško je dejaven še kot vodja številnih poletnih šol za violončelo doma in v tujini.

Pogosto sodeluje kot član žirije na mednarodnih tekmovanjih. Koncertira doma in v tujini, in sicer kot solist z različnimi spremljevalci in orkestri ali član

komornih sestavov, zlasti klavirskega tria Arcadia in godalnega kvarteta Tartini; dosegel je in še dosega izjemne glasbene poustvaritve. Koncertiral je skoraj v vseh državah Evrope, večkrat tudi v ZDA, Južni Ameriki in na Taiwanu. Nastopil je na mnogih uglednih festivalih. Kot solist je z orkestrom Slovenske filharmonije igral v slovitim Carnegie Hallu v New Yorku, leipziškem Gewandhausu in Schauspielhausu v Berlinu.

Miloš Mlejnik je eden vodilnih slovenskih glasbenih umetnikov, violončelist izbrušene tehnike, polnega, plemenitega tona in elementarne muzikalnosti. Ima obsežen repertoar, stilno od predklasike do glasbe današnjih dni. Mnogi slovenski skladatelji so svoja dela, ki jih je krstno izvedel, napisali prav zanj. Posnetki teh posebnih skladb so del repertoarja, ki je posnet na več kot tridesetih zgoščenkah.

Prejel je vrsto priznanj, med njimi:

- I. nagrado na tekmovanju Alfred Vorster (Köln, 1972),
- II. nagrado na mednarodnem tekmovanju F. Mendelssohna-Bartholdyja (Berlin, 1972),
- I. nagrado na jugoslovanskem tekmovanju mladih glasbenih umetnikov (Zagreb, 1973),
- I. nagrado na 10. mednarodnem tekmovanju komorne glasbe (Colmar, 1977),
- nagrado Prešernovega sklada (1984),
- Prešernovo nagrado Gorenjske (1987),
- Groharjevo nagrado (1989),
- nagrado Prešernovega sklada (kot član kvarteta Tartini, 2001).

Kot glasbeni pedagog, ki deluje na Akademiji za glasbo v Ljubljani in na Deželnem konservatoriju za glasbo v Celovcu, je vzgojil številne vrhunske violončeliste, ki se udeležujejo kot solisti in člani simfoničnih orkestrov od Ljubljane do berlinske filharmonije. Vsaj polovica vseh slovenskih violončelistov je študirala pri njem. V počastitev njegovega osebnega jubileja in izjemnega ter obsežnega glasbenega prispevka so se mu letos poklonili njegovi nekdanji študentje. V februarju 2017 so v Sokolskem domu v Škofji Loki pripravili slavnostni koncert, na katerem je tudi sam zaigral. Žar, s katerim njegovi študentje govorijo o njem, dokazuje, da je s svojim prijateljskim odnosom in strokovnim mentorstvom, ki dopušča svobodno interpretacijo in spoštuje različnost, velik človek. Kolegi glasbeniki so ga počastili tudi na otvoritvenem koncertu Cellofest Ljubljana 2017 v filharmoniji, kjer je stopil na oder kot solist Cellofest ansambla.

Za življenjsko sopotnico si je Mlejnik izbral Vero, odlično sopranistko in dolga leta učiteljico petja v Glasbeni šoli Škofja Loka. V stari hiši na Lontrgu sta si uredila dom. V zakonu sta se jima rodila dva otroka, oba sta rasla z glasbo in obiskovala glasbeno šolo. Hčerka Ana Julija Mlejnik je uspešna violinistka.

Miloš izhaja in ostaja v slikoviti srednjeveški Škofji Loki, ki je s svojim širšim zaledjem prispevala k slovenski kulturi vrsto pomembnih umetnikov. Med njimi je zagotovo tudi on.

Nagrajenci Občine Škofja Loka za leto 2017. Z desne: mag. Miha Ješe, župan, Rajko Krmelj, Marija Bogataj, Miloš Mlejnik, Marija Draškovič (Marinkina Knjižnica), Mihael Potočnik in Zuhdija Mušedinović (prejemnik častnega županovega priznanja). (foto: Andrej Tarfila)

Srebrni grb Občine Škofja Loka za leto 2017 prejme **MARIJA BOGATAJ**

za dolgoletno predano delo kot fizioterapevtka razvojno-nevrološke obravnave.

Marija Bogataj je bila rojena leta 1946 v Kopačnici, sedaj stanuje v Škofji Loki. Po škofjeloški gimnaziji je izobraževanje nadaljevala na Višji šoli za zdravstvene delavce, kjer si je pridobila naziv fizioterapevtke. Svojo prvo službo je z veseljem sprejela v Novi Gorici, kamor je odšla z dvema torbama, brez dogovorjenega prenočišča. Tam je vztrajala nekaj let, potem pa je dobila ponudbo za službo v Kranju, kjer je delala polnih triinštirideset let. Najprej je delala kot začetrnica na področju razvojno-nevrološke obravnave po Bobathovem konceptu, ki sloni na pozitivnem pristopu do bolnika in prenašanju terapije v vsakdanje življenje. Namen te terapije je ponovno učenje bolnikov, pri katerih so motnje v funkciji, gibanju ali tonusu posledica nevrološke okvare v centralnem živčnem sistemu. Pri svojih tridesetih letih je Bogatajeva dobila priložnost delati v samostojni enoti nefrofizioterapije in se izobraževati na Dunaju pod vodstvom odlične, svetovno znane dr. Veličkovičeve. Čeprav ni znala nemško, ji je desettedensko, predvsem praktično izobraževanje obogatilo znanje, ki ga je potem delila in nadgrajevala v kranjski ambulantni. Trenutno kot višja fizioterapevtka razvojno-nevrološke obravnave še vedno dela v terapevtski ordinaciji razvojne ambulante Zdravstvenega

doma Škofja Loka. Njena specialnost je delo z novorojenčki in majhnimi otroki, ki poleg visoke strokovnosti zahteva tudi delo s starši in z razširjeno družino. To je poklicna pot, ki jo zmorejo le redki, saj dosežki pogosto niso merljivi in niti ne zanimivi za širšo javnost.

Marija Bogataj je z več kot 45-letno predanostjo generacijam otrok in odraslih s cerebralno paralizo ter drugimi razvojnimi težavami svetel primer ideala svojega poklica ter zgled človečnosti. Že desetletja se njeno delo ne končuje po urniku ambulant v Škofji Loki in Kranju, ampak po urniku potreb. Vsa leta aktivno sodeluje v šolah za starše, šolskih kolonijah in programih za odrasle osebe s posebnimi potrebami. Temelji, ki jih je kot članica razvojne skupine za Gorenjsko razvijala skupaj z ostalimi člani, so postali standard, ki ga danes uporabljajo in spoštujejo strokovnjaki po vsej Sloveniji.

Srebrni grb Občine Škofja Loka za leto 2017 prejme MIHAEL POTOČNIK

za nesebično, pošteno in dosledno delo v Krajevni skupnosti Bukovica - Bukovščica.

Mihael Potočnik je bil rojen leta 1953. Otroštvo je preživel v vasi Martinj Vrh v sosednji Občini Železniki, danes pa stanuje na Bukovščici.

Po srednji šoli se je zaposlil v podjetju Tehtnica v Železnikih. Zaposlen je bil v razvojnem oddelku, njegova žilica po stalnih izboljšavah mu je omogočila, da je razvijal nove laboratorijske izdelke. V delavni karieri je s precej širokim tehničnim znanjem ustvaril več kot osem inovacij. Bogato znanje s tehničnega področja že vse življenje uspešno uporablja, v času zaposlitve se je tudi stalno izpopolnjeval.

Med leti 1994 in 1998 je bil član Sveta Krajevne skupnosti Bukovica - Bukovščica in predsednik Vaškega odbora Bukovščica. Po upokojitvi leta 2011 je bil aktiven pri projektu Zasebni vaški vodovod Bukovščica-Strmica. V letih 2015 in 2016 je kot predsednik Vodovodnega odbora Bukovščica vodil celovito prenovo več kot 40 let starega vodovoda. Slabo stanje vodovoda je pomenilo slabo kakovost vode, v katero so vdirale bakterije. Zaradi širokega tehničnega znanja je uspel pripraviti celoten načrt posodobitve, koordiniral je potek del in aktivno sodeloval pri obnovitvenih delih. Aktiviral je vaščane, da so s prostovoljnim delom in z velikim deležem lastnih sredstev omogočili obnovo.

Mihael Potočnik je že več kot trideset let tudi aktivni član Prostovoljnega gasilskega društva Bukovica na področju zaščite in tudi reševanja. Od leta 2010 je ponovno poveljnik PGD Bukovščica, sadovi njegovega še trajajočega mandata pa bodo še dolgo odmevali, saj je bil v zadnjem letu gonilna sila pri gradnji prizidka gasilskega doma. Vodil je priprave za pridobitev potrebne dokumentacije in aktivno sodeloval pri gradnji. Ob izvedbi se je izkazalo, da je treba zamenjati tudi ostrešje, na koncu je gasilski dom dobil še novo fasado. Skupaj s prostovoljci so opravili več kot 1.200 ur prostovoljnega dela.

Svoje delo Mihael Potočnik opravlja nesebično, pošteno in dosledno, vedno je na voljo za kakršnokoli pomoč, pogovor in sodelovanje.

Bronasti grb Občine Škofja Loka za leto 2017 prejme MARINKINA KNJIŽNICA pri Društvu upokojencev Škofja Loka

za uspešno delo v korist starejših občanov.

Marinkina knjižnica je bila ustanovljena leta 2007. Veliko prijaznih posameznikov je na začetku prispevalo knjige, da je lahko takoj zaživela in ponudila knjige, ki so primerne za vsakogar, ne samo za upokojence. Prvih 300 leposlovnih knjig domačih in tujih avtorjev jim je podarila Marinka Gartner iz Železnikov, ki je dva meseca kasneje tragično izgubila življenje v poplavih, zato je knjižnica dobila njeno ime. Muzejsko društvo jim je podarilo vse številke *Loških razgledov*, kmalu so dobili tudi popolni zbirki Nobelovci in Naša beseda.

Danes je število knjig – večinoma podarjenih – že zelo naraslo, saj se police šibijo pod več kot 7.400 knjigami. Samo v letu 2016 je bilo izposojenih 2.652 knjig. Prostovoljka Marija Draškovič, nekdanja knjižničarka in profesorica slovenščine, je vseh deset let tako strokovno kot organizacijsko skrbela za knjižnico. V veliko pomoč so ji bile prostovoljke, ki se jim ob prebiranju (novih) knjig, ki pridejo v knjižnico, usta razlezejo v nasmeh. Zaradi prostorske stiske so se odločile, da obdržijo le po en izvod vsake knjige, podvojene pa podarijo naprej.

Knjižnica je edinstvena, saj ima v sistemu COBISS oznako specialne knjižnice. Nima članarine in ne zaračunava zamudnine.

Knjižnica ima veliko vlogo pri ohranjanju bralne pismenosti tudi v tretjem življenjskem obdobju. Študije so dokazale, da starejše ljudi branje mentalno aktivira, kar lahko upočasni Alzheimerjevo bolezen ali demenco, saj možgane ohranja aktivne. Za popularizacijo branja so uvedli bralno značko za odrasle, s čimer sta se dvignila število izposojenih knjig in tudi obisk.

Marinkina knjižnica skrbi za ohranjanje bralnih veščin med člani, vsa leta pa tudi za medgeneracijsko sodelovanje v Škofji Loki.

Bronasti grb Občine Škofja Loka za leto 2017 prejme RAJKO KRMELJ

za skrbno delo pri tradicionalnem postavljanju jaslic pri Grebenarju.

Rajko Krmelj je bil leta 1946 rojen v Škofji Loki. Po poklicu je inženir tehnične matematike, sedaj pa aktivni upokojenec. Z jaslicami pri Grebenarju je rasel že od otroških let. Ko je gospodar Gašper s kmetije Pr' Grebenarju leta 1996 umrl, kmalu za njim pa je zbolela tudi žena Antonija, je Tončka, kot so jo klicali, še mlademu Rajku namenila domačijo in z njo tudi jaslice. Zakonca sta namreč ostala brez svojih otrok. S tem dogovorom je Rajko prevzel kmetijo in tudi oskrbo za Tončko, da je lahko ostala na svojem domu.

Z njeno smrtjo leta 2001 se tako tradicija postavljanja jaslic ni končala. Rajko se je odločil jaslice s skoraj 200 figuricami postaviti vsako leto. O postavitvi začne razmišljati že jeseni, ko najprej nabere mah, potem pa se loti pregledovanja figuric oseb in živali, hlevčka, vodnjaka, jezerca in gradu. Postavljanje je precej zah-

tevno, saj jaslice obsegajo 4 m², nekatere figurice pa so krhke, zato mora biti še posebej previden. Ločani, še posebej družine z majhnimi otroki, lahko vsako leto v božičnem času obiščejo kmetijo in si ogledajo skrbno postavljene jaslice. Te ne potrebujejo javne reklame in plačila. V zadnjih letih prihajajo tudi organizirane skupine otrok iz vrtcev in prvih razredov osnovnih šol, saj so vrata za vse odprta.

Starejši rodovi Ločanov poznajo enkratne in legendarne Grebenarjeve jaslice, želimo si, da bi tudi prihodnjim rodovom ostal njihov ogled v prijetnem spominu. Za najmanjše pa je najbolj čarobno, da jim gospodar dovoli, da se figuric lahko tudi dotaknejo. Rajko pravi, da je za vse zaslužna predvsem pokojna Tončka, ki je z nabiranjem materialov, zbiranjem figuric in idej zbrala ter zapustila tako lepe jaslice, on pa iz spoštovanja že vrsto let le nadaljuje njeno delo.

Ločanom to veliko pomeni; jaslice so lep in čudovit prispevek h kulturni ponudbi Škofje Loke. Toliko let skrbnega in prostovoljnega dela si zasluži tudi hvaležnost in javno zahvalo z bronastim grbom Občine Škofja Loka.